

РЕШЕНИЕ

№ 4922

гр. София, 23.09.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 01.09.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **2608** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Предявен е иск с правно основание чл.1, ал. 1 от ЗОДОВ. Производството е по реда на чл.203 и сл. от АПК.

Образувано е по искова молба на [фирма] ЕИК[ЕИК] срещу Националната агенция по приходите. Ищецът твърди, че на дружеството е било издадено наказателно постановление /НП/ с № F285895/14.02.2017г., от заместник директора на ТД на НАП С.. Твърди, че на 28.09.2017г. между дружеството и адв. М. В. Я. е сключен договор за правна защита и съдействие във връзка с посоченото НП, за обжалването на което е образувано НАХД № 4508/2017г. на СРС. В изпълнение на задълженията си по договора е заплатена сумата в размер на 500 лева. Твърди, че вследствие на процесуалната защита пред СРС, НП е отменено, но ТД на НАП С. са обжалвали същото с касационна жалба пред АССГ. На 27.08.2018г. между ищеца и адв. М. В. Я. е сключен договор за правна защита и съдействие, изразяваща се в процесуално представителство пред АССГ по КНАХД № 10893/2018г., като в изпълнение на задълженията си по договора жалбоподателят е заплатил на адв. Я. сумата в размер на 500 лева. Твърди се, че в резултат на юридическата помощ на адвокат М. Янкова АССГ оставя в сила решението на СРС, с което е отменено процесното НП.

Дружеството излага съображения, че е претърпяло имуществени вреди в размер на 1000 лева в резултат от незаконосъобразен акт - НП № F285862/01.02.2017г., от което са налице кумулативно изискуемите предпоставки за отговорността по чл.1 от ЗОДОВ, към която преpraща чл.17, ал.6 от ДОПК и чл.203 и следващите от АПК.

Моли съда да осъди НАП да му заплати обезщетение за претърпени имуществени вреди в размер на 1000 лева за заплатени адвокатски възнаграждение.

Ответникът Националната агенция по приходите оспорва иска. Твърди, че не са налице предпоставки за ангажиране отговорността по ЗОДОВ. Твърди, че не се доказва претендираното възнаграждение действително да е платено. Договорите за правна помощ са представени едва в това производство, с цел да го обслужват. Прави други възражения за недопустимост и неоснователност на исквете.

СГП счита, че исквата молба е неоснователна – представени са документи за плащания, но след приключване на производството, поради което не е налице причинно-следствена връзка.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, както и събраните по делото доказателства, намира следното:

С решение от 8.11.2017 г. постановено по НАХД № 4640/2016 г. на СРС е отменено, по жалба на ищеца, наказателно постановление № F285862/01.02.2017г., с което му е била наложена глоба от ТД на НАП С.. Решението е влязло в сила на 14.5.2018 г., видно от решението по адм.д. № 1809/2018 г. на АССГ, което е необжалваемо.

Видно от делото на СРС, което съдът изиска, ищецът е бил представляван от адвокат С., видно от пълномощното на л. 39, както и от протокола в с.з. от 11.7.2017 г.

Пред настоящия състав е представен договор за правна защита и съдействие, сключен на 11.7.2017 г., видно от който ищецът е заплатил на адв. С. сумата от 1000 лв. за процесуално представителство по обжалване на процесното НП, както и друго НП, по което са образувани две дела – НАХД 4605/2017 г. и НАХД 4640/2017 г. /процесното/. Отбелязано е, че възнаграждението е платено.

Представен е и договор за правни услуги от 30.3.2018 г., видно от който се установява, че за обжалване на процесното НП в касационното производство е уговорено възнаграждение от 500 лв. Отбелязано е, че плащането е извършено към датата на сключване на договора.

С оглед на така установеното съдът намира, че не са налице част от предпоставките на чл. 1, ал.1 ЗОДОВ за основателността му, по отношение на част от исквете.

На първо място, налице е отменено с влязъл в сила акт НП, като в производството по него се установява, че жалбоподателят е бил представляван от посочените адвокати. Същевременно обаче, предвид направеното оспорване, ищецът не ангажира доказателства /като е негова доказателствената тежест, която му е и указана/, относно установяване на факта на плащане и на двете претендирани суми.

Представени са два договора за правна помощ относно платените възнаграждения. Първият от тях следва да се приеме, че има достоверна дата доколкото е от т.нар. адвокатски кочан – серия А и № 411360. Действително, в него е уговорена защита за представителство по обжалване на две наказателни постановления, но доколкото не се установява каква част от общо посочената сума се дължи по всяко едно, то при тълкуване волята на страните по реда на чл 20 ЗЗД, следва да се приеме, че страните са уговорили, че се дължи поравно, за всяко едно от задълженията, т.е. за процесното задължение – 500 лв., която сума следва да бъде присъдена.

По отношение на сумата от 500 лв. – претендирана като разноси за защита на касационната инстанция. Съдът намира, че искът за присъждането ѝ е неоснователен. Това е така доколкото представеният договор е с недостоверна дата; той не е представен в производството пред касационната инстанция, а едва в това производство. Липсват други доказателства /като извлечение от счетоводните книги

или банкови извлечения напр./, от които да е видно, че сумата действително е платена. Представено е извлечение от сметките на дружеството от 1.10.2018 г. до 30.6.2020 г., видно от което са плащани суми на Адвокатско дружество В. и партньори“, но от това извлечение не може да се направи извод дали тези суми са именно по процесното дело. Това е така, предвид обстоятелството, че ищецът е водил множество идентични дела по наказателни постановления; на следващо място, датите на плащане значително следват сключения договор за правна помощ от 30.3.2018 г., в който е уговорено, че ще служи и за разписка; на последно място, договорът от 30.3.2018 г. е с адв. Я., а не с посоченото адвокатско дружество.

По разноските. Предвид изхода на спора, както и предвид фактическата и правна сложност на делото ответникът следва да бъде осъден да заплати разноски в размер на 205 лв. /за държавна такса и адвокатско възнаграждение/, съобразно основателната част от исковете.

На ответника ищецът дължи юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер на 205 лв. Ето защо следва да се компенсират направените разноски и не следва да се присъждат такива на страните.

Въз основа на тези мотиви съдът:

РЕШИ:

ОСЪЖДА Националната агенция по приходите да заплати на [фирма] ЕИК[ЕИК], следните суми: 500 лв. заплатено адвокатско възнаграждение по оспорване на НП № F285862/01.02.2017г., по НАХД № 4640/2017 г., ведно със законната лихва от предявяване на исковата молба – 6.3.2020 г. до окончателното плащане на главницата, както и 205 лв.- разноски по това дело, като ОТХВЪРЛЯ иска за присъждане на сумата от 500 лв. – вреди, претендирани като равностойността на направени разноски по КНАХД № 1809/2018 г.

РЕШЕНИЕТО ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ ПРЕД ВАС В 14- СРОК ОТ СЪОБЩЕНИЕТО ДО СТРАНИТЕ, ЧЕ Е ИЗГОТВЕНО.

СЪДИЯ: